

Iubirea te învață

Copyright © 2021 Irina Binder

Copyright © 2021 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Ana-Maria DATCU

Tehnoredactare: Stelian BIGAN

Design copertă: Bianca DEMIAN, Răzvan MERA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BINDER, IRINA

Iubirea te învață / Irina Binder. – București: For You, 2021
ISBN 978 606 639 232 7

159.9

IRINA BINDER

Iubirea te învață

șansa pe care mi-ați dăruit-o, cea de a nu fi trecut zadarnic prin lumea aceasta, și v-aș asigura că sunt recunoscătoare pentru că Dumnezeu a vrut ca voi să fiți oamenii mei, mai buni și mai frumoși decât m-aș fi așteptat și decât aș fi meritat. Și v-aș asigura încă o dată că sunt conștientă că voi sunteți cea mai frumoasă parte din mine!

V-aș cere iertare dacă nu am reușit să vă ofer întotdeauna pe măsura așteptărilor voastre și pentru tot ceea ce nu am reușit și nu am avut destul timp să vă fiu.

Dacă aceasta ar fi ultima carte pe care am scris-o, v-aș îndemna să trăiți iubind și să plecați iubind. Să faceți din iubire scopul vostru, felul vostru de a fi. Iubirea să vă fie motivația din fiecare alegere, din fiecare gând, din fiecare cuvânt, din fiecare faptă și din fiecare bătaie a inimii. Să credeți cu tot sufletul că iubirea este ca un ecou și că va răspunde negreșit înapoi – și, cu cât iubiți mai puternic, cu atât mai puternic va fi ecoul.

Nu așteptați iubirea ca pe un dar și ca pe un miracol.
IUBIREA SUNTEȚI VOI!

Cuprins

Introducere	5
-------------------	---

Iubirea te învață:

„Recunoștința este memoria inimii”	9
Nu există binecuvântare mai frumoasă decât aceea de a ajuta și de a-l face pe altul fericit	13
Libertatea unui om este neprețuită.....	21
De la oameni care au foarte puțin putem primi foarte mult	25
Ești întreg, omule! Ce „jumătate” îți tot cauți cu disperare?.....	29
Despre prietenul bun nu poți spune niciodată „Am fost prieteni” fiindcă prietenia adevărată nu se termină niciodată.....	39
Fiecare carte citită înseamnă încă o viață trăită.....	47
Iubirea este iubire până la sfârșit, oricând va fi acela	53
Oamenii drepecți nu sunt capabili să judece strâmb.....	63
Nicio dragoste nu seamănă cu dragostea mamei	69

O promisiune încălcată poate răni un suflet	75
Judecându-i pe alții, nu suntem și nu vom deveni mai buni și mai morali	79
Femeia este definiția iubirii	83
Unii oameni sunt atât de buni și de puternici de parcă ar avea două inimi	89
Cele mai frumoase moșteniri pe care le putem lăsa copiilor sunt educația bună și amintirile frumoase	93
Cavalerii încă există!	99
Niciun om nu este atât de sărac încât să nu aibă ceva de dăruit	103
Omul este mai mult decât o înfățișare	113
Animalului de companie nu trebuie să-i fii stăpân, ci prieten și om!	121
Niciun efort nu este prea mare atunci când urei să-i faci cuiva o bucurie	129
Mersul la restaurant trebuie să fie o experiență frumoasă pentru toată lumea	133
Unii oameni trăiesc cu impresia că știu totul și judecă tocmai ceea ce cunosc mai puțin	153
Oferi întotdeauna ceea ce ești, nu ceea ce ai	157
Grădinile zoologice sunt doar niște închisori pentru ființe fără păcate	165
Oamenii, oricât i-am iubi, nu ne aparțin	169
Abia când alegem să-i vedem pe oameni cu iubire vom înțelege cât de frumoși sunt, indiferent de vârsta și de aspectul lor	175

Nimeni nu ar trebui să-și permită luxul de a risipi resursele noastre, ale tuturor	181
Comportamentul nostru în lumea virtuală arată cât de mult îi prețuim sau cât de mult îi desconsiderăm pe ceilalți	191
Opusul iubirii nu ar trebui să fie ura, ci iertarea, uitarea și neapărat iubirea de sine	213
Pacea, inocența și bucuria netulburată a copiilor sunt alinarea și triumful oricărui părinte	217
Să facem din bunătate un lanț fără de sfârșit!	223
Suntem ceea ce lăsăm în urma noastră. Să lăsăm mereu doar ceea ce ne-ar plăcea să găsim în urma altora!	233
Rănile sufletului trebuie vindecate, nu ascunse	239
Iubirea te învață că poți striga la un om doar dacă îi spui „Te iubesc!”	247
Dacă această carte ar fi ultima pe care o scriu	251

Introducere

Dragii mei prieteni și cititori,

Ce bucurie să pot comunica din nou cu voi prin intermediul paginilor unei cărți! Carte pe care probabil că nu aș fi scris-o niciodată, însă, după romanul *Fluturi* – la care mi se cer în continuare volume noi –, această nouă apariție editorială întrunește în modul cel mai fericit subiectele care vă interesează în mod deosebit și pe care mi-ați cerut cel mai mult să le abordez.

Datorită textelor pe care le public pe blogul meu și pe Facebook și despre care mi se spune adesea că sunt educative și că îi inspiră pe oameni să fie mai buni, să evolueze, să-și îmbunătățească relațiile cu ceilalți, să-și dorească mai mult de la ei sau de la viață, cititorii mei mi-au cerut în nenumărate rânduri să scriu o carte cu tematică educațională, cu precădere din zona regulilor de conviețuire socială și comportament civilizată în societate, o carte din care să afle lucruri pe care nu toți

au avut ori au posibilitatea să le dobândească din familie sau din anturaj. Mi-ați cerut o carte din care să puteți învăța de la cum să corecțați unele lucruri pe care le știți a fi greșite în viața și comportamentul vostru, dar cărora nu aveți idee cum să le dați o turnură fericită, până la modalitatea în care, reușind să priviți lumea cu alți ochi, vă veți schimba existența în bine, în toate sensurile.

Mulți mi-ați mărturisit de nenumărate ori că din scrierile mele ați învățat multe lucruri utile și frumoase, că, citindu-mă, ați simțit că aveți un reper, că ați descoperit în rândurile mele un prieten înțelegător și plin de bunăvoință și că astfel ați devenit mai încrezători și mai puternici, că ați evoluat. Mi-ați mai scris și că datorită mie ați învățat să prețuiți viața și pe oamenii minunați din jur și că în acest fel v-ați mobilizat și luptați în fiecare zi să deveniți cea mai bună versiune a voastră.

Nu știu dacă există un compliment mai frumos pe care-l poate primi un scriitor. Este minunat să știi că scrierile tale au produs schimbări majore în viața oamenilor, iar sentimentul acesta de bine este de neegalat și mai important decât oricare dintre topurile de tip „Cel mai citit autor român“ și „Autorul cu cele mai multe cărți vândute“, în care am bucuria să mă poziționez de ani de zile la loc de frunte.

Vă mărturisesc că și eu, exact ca voi, am convingerea că toți oamenii sunt buni în adâncul inimii lor, doar că unii nu au avut șansa să se descopere sau nu li s-a oferit exemplul prin care să înțeleagă că structura lor sufletească aparține unui om minunat, unic și irepetabil.

Așadar, dragii mei prieteni și cititori, prin scrierile mele nu m-am gândit nicio clipă să-i dau cuiva lecții, ci doar îmi doresc să vă ajut să priviți în adâncul inimii voastre, să vă reamintesc cât de buni puteți fi și cum, împreună, putem face ca lumea în care trăim să devină un loc mai frumos și mai sigur.

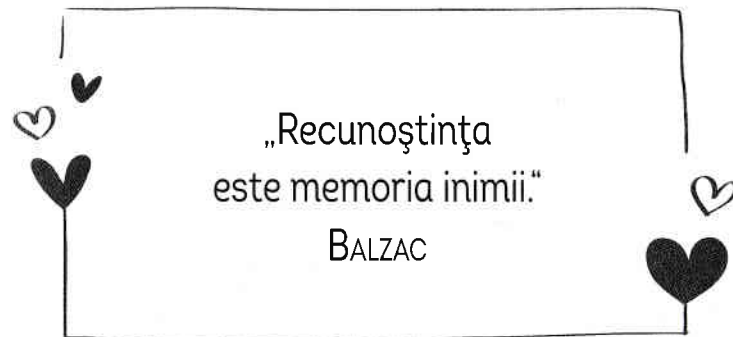
Chiar dacă mulți dintre voi mi-au spus că societatea noastră, la ora actuală, are mare nevoie de o carte care să ne reamintească sau să ne învețe importanța pe care o are buna creștere și mai ales eleganța în viața noastră socială, nu am vrut să fiu redundantă și să mă concentrez doar asupra manierelor. S-au scris deja multe cărți în care se tratează subiecte legate de buna purtare și de manierele elegante și am înțeles că nu este nevoie neapărat de o carte în care să dezbatem strict regulile de bază ale unui comportament civilizată în societate. În schimb, cred cu toată puterea inimii că lumea are nevoie să învețe să trăiască în iubire și să acționeze cu iubire. Iar oamenii au nevoie mai ales să învețe cum să-i lase iubirii cale liberă către sufletul și mintea lor, ajutând-o astfel să devină forța supremă care să-i ghideze în viață.

Și, pentru că suntem suma alegerilor noastre, cred cu tărie că, dacă vom alege iubirea în toate formele ei, nu vom da greș niciodată – pentru că iubirea ne învață totul, iubirea este cel mai bun și neprețuit profesor și îndrumător.

Sper să vă bucurați de această carte, sper ca fiecare rând pe care l-am scris cu inima să vă aducă numai liniște și senin în suflet și vă mulțumesc încă o dată pentru că faceți parte din lumea mea frumoasă!

Cu toată dragostea,
a voastră,
Irina Binder

Iubirea te învață:

Ori de câte ori văd oameni veșnic nemulțumiți și mai ales care au uitat să fie recunoscători pentru binele și abundența din viața lor, îmi amintesc de o poveste pe care mi-a spus-o cândva o doamnă foarte în vârstă. Avea peste 90 de ani când mi-a împărtășit una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le avea despre o prietenă dragă ei, o amintire prețioasă pentru ea și o lecție valoroasă pentru oricine ar afla-o și, cel mai important, ar înțelege-o.

Doamna aceea blândă și cu pace în privirea senină mi-a mărturisit că, în tinerețe, imediat după război, era atât de săracă, încât nu avea nici măcar o coajă de săpun cu care să se spele. Săpunul era un lux pe atunci în Germania distrusă de război, cum de altfel erau cam toate produsele de primă necesitate în țările Europei care fuseseră implicate în conflictul mondial.

Ea locuia pe atunci într-un oraș distrus de bombardamente, în podul insalubru al unei case salvate de furia războiului. Îndura frigul, nu avea niciun fel de condiții, muncea enorm pentru a-și putea plăti chiria și abia își permitea să mănânce – pentru că foamea făcea ravagii, produsele alimentare erau și scumpe, și foarte greu de găsit. Dar – și aici, în timp ce-și depăna amintirile, ochii i se luminau – avea o prietenă care muncea ca servitoare în casa unei văduve destul de înstărite, iar acest înger de om îi aducea o dată pe săptămână săpunul cel bun furat de la stăpâna ei. De fapt, doar împrumutat.

„Pe parcursul vieții, am întâlnit mulți oameni minunați și mulți m-au ajutat în momente grele, fără să ceară nimic în schimb. Am primit daruri dintre cele mai frumoase, la un moment dat am primit cadou chiar și diamante, dar nimic nu se poate compara cu săpunul pe care mi-l aducea în vremurile acelea atât de triste și dificile prietena mea, numai ca să mă pot spăla și eu ca un om.“ Mi-a povestit cu nostalgie și recunoștință că se spăla mereu cu grijă, să nu consume mult din acea fărărămă de Rai, ca să nu observe proprietara săpunului că acesta a fost folosit și, astfel, să-i pricinuiască neazuri prietenei sale. „Era un săpun bun, parfumat, o raritate în vremurile acelea crâncene de după război. Și știi ceva? Culmea e că prietena mea nu l-a folosit niciodată pentru ea... Ea se spăla cu săpun ieftin, de rufe, că doar așa ceva le era îngăduit în casa aceea servitorilor – dar se considerau norocoși pentru asta, fiindcă alții nu-

aveau nici pe acela. Iar prietena mea era recunoscătoare și pentru atât, pentru ea era o bucurie și mai mare să-mi facă mie, prietena ei, un cadou prețios.“

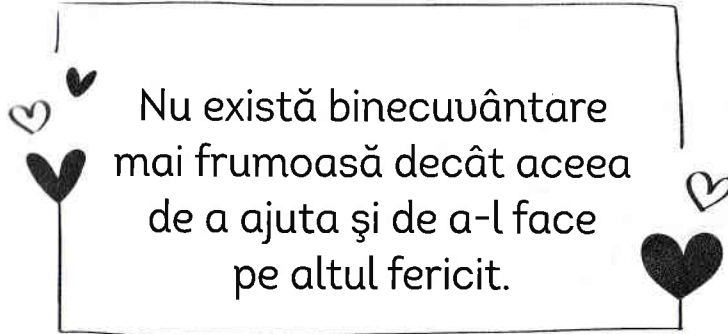
În timp ce doamna îmi povestea amintirea ei dureros de frumoasă, m-am imaginat în locul ei. Mi-am imaginat senzația aceea minunată de om curat, dar, în același timp, am trăit în mintea mea și teama ei de a nu consuma prea mult din săpun. Am atins limita bucuriei sale, dar și sentimentul de vinovăție care o încerca...

M-a impresionat povestea ei, dar și prietenia atât de profundă a celor două femei. Și, de atunci, în fiecare zi îmi dau seama cât de norocoși suntem noi că avem condiții minunate, însă nu știm nici cum să ne bucurăm de ele și nici ce înseamnă să fim recunoscători. Nu mai suntem capabili să apreciem niciun gest mareț, darămite unul mărunț. Nu mai vedem că faptele frumoase se nasc întotdeauna într-o inimă generoasă cu adevărat și credem că totul este la discreția noastră, că totul ni se cuvine, că a primi este normal. Și poate că tocmai de aceea de multe ori uităm să mulțumim pentru ceea ce trăim. Nu ne gândim că, uneori, când primim o banală bomboană, poate cineva a renunțat la ea pentru noi sau i-ar fi putut da acea bomboană copilului său, mamei sale. Dar ne-a ales pe noi...

Fiecare gest frumos pe care-l primim în dar, fiecare om bun care ne e alături, fiecare lucru pe care-l avem, fiecare bătaie de inimă pe care o simțim, toate ar trebui să ne bucure și să ne umple sufletul de recunoștință.

Și, astfel, să nu uităm nicio clipă cât de norocoși suntem, transformându-ne, datorită iubirii primite de la soartă și de la oamenii frumoși pe care i-am întâlnit, în iubire. În oameni buni.

Iubirea te învață:

Nu există binecuvântare
mai frumoasă decât aceea
de a ajuta și de a-l face
pe altul fericit.

Mă afluam într-o zi pe coridorul unui spital și așteptam pe cineva drag, care se afla la o ședință de radioterapie. Eram obosită, îngrijorată și abia așteptam să ajung acasă, să mă odihnesc și mai ales să respir un aer mai puțin încărcat de durere. Atmosfera apăsătoare, fețele îngrijorate ale oamenilor, mirosul acela greu al suferinței omenești amestecat ca într-un cocktail periculos cu cel al medicamentelor, totul părea desprins parcă dintr-o poveste tristă, fără happy-end și lipsită de speranță. Iar acasă la mine, unde-mi doream să ajung cât mai repede, știam nu numai că mi se va schimba starea de spirit, ci și că voi începe iar să cred și să sper în minuni, în șanse, într-o viață lipsită de durere pentru omul drag a cărui suferință o trăiam la intensitate maximă.

Mă durea foarte tare spatele și, așezată pe un scaun incomod din sala de așteptare, cu greu reușeam să-mi găsesc o poziție cât de cât confortabilă. Într-o încercare

de a-mi schimba unghiul coloanei vertebrale, mi-am rezemat coatele de genunchi și mi-am sprijinit capul în palme, moment în care mi-am văzut cizmele pline de paiete. Așa, ca o sclipire. Ca un licăr de speranță, ca un semn că viața continuă și are încă multe bucurii de oferit, fie ele și mărunte, aparent lipsite de importanță, de zi cu zi. Cizmele mele frumoase și comode îmi aduceau în clipa aceea puțin senin și un zâmbet, le adoram. Erau noi, abia le cumpărasem. Și m-am gândit că, iată, am un motiv de bucurie: cizmele mele erau atât de călduroase și de confortabile, interiorul era plin de blăniță, erau moi, minunate. Și cu siguranță că suferința legată de durerile mele de spate ar fi fost mult mai intensă dacă nu le-aș fi avut în picioare în ziua aceea dificilă și obositoare.

Numai că, lângă picioarele mele, lângă cizmele mele minunate am zărit o pereche de cizme vechi, tocite în vârf, cu călcâiul răsfrânt peste tocul uzat, iar în laterala exterioară aveau talpa puțin dezlipită. Cu siguranță că acele picioare nu se simțeau la fel de confortabil ca ale mele, mi-a trecut prin minte atunci, într-o fracțiune de secundă. Femeia care le purta, așezată lângă mine, fie a sesizat, fie a gândit că probabil îi privesc cizmele, fiindcă și-a retras repede picioarele sub scaun, grăbită să-și ascundă de privirea mea încălțările vechi și scâlciate.

I-am înțeles imediat gestul și nu am îndrăznit să ridic capul și să mă uit la ea, am considerat că e mai bine să pretind că nu am observat ceea ce o pune în încurcătură. Îmi imaginam că poate are chipul rușinat, că poate privirea mea a făcut-o să se simtă inconfortabil.

Într-o încercare timidă de a o face să creadă că nu i-am văzut încălțăminte și că nu are de ce să-și facă probleme, mi-am scos telefonul și mi-am făcut de lucru, iar când femeia de lângă mine a întins din nou picioarele, i-am privit încă o dată cizmele. Părea că amândouă purtam cam același număr și eram convinsă că încălțările mele i s-ar potrivi cu siguranță, fiindcă blana groasă din interior le făcea ușor adaptabile, putând foarte bine să fie purtate și de cineva care avea la picior un număr în plus ori în minus.

Mi-am amintit că în mașină am mereu o pereche de ghete pentru a mă putea schimba când merg la copiii care locuiesc prin zone pline de noroi și, cu planul bine făcut în minte, am plecat spre mașină, unde mi-am schimbat încălțările mele frumoase și comode cu ghetele acelea de rezervă, pregătite special pentru drumuri desfundate. Și mi-am șters cizmele mele frumoase cu șervețele umede, ca să fie impecabile, apoi le-am pus într-o sacoșă.

Am revenit cu sufletul mult mai ușor și împăcat pe coridorul spitalului, acolo unde femeia stătea unde o lăsasem și aștepta. Era o femeie simplă, dar curată, slabă, cu obrajii supti, pe chipul blând al căreia se puteau citi îngrijorarea și teama, dar și lipsurile care-și puseseră amprenta. Îmi doream enorm să-i dăruiesc cizmele mele noi și frumoase, purtate doar de acasă până la spital, știam că picioarele ei obosite merită încălțări odihnitoare, comode și călduroase, dar trebuia să găsesc soluția de a face aceasta fără ca femeia să se simtă jignită sau umilită de gestul meu – gest pornit din inimă, fără